

Ole Vagn Christensen (S):

Det kommer nok ikke bag på nogen, at Socialdemokratiet er enig i ministerens begrundelse for ikke at støtte dette beslutningsforslag, hvis målsætning er at begrænse retten til at iværksætte faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Men det hænger naturligvis sammen med, at vi anerkender den danske aftalemodel og dermed princippet om, at konflikterne på arbejdsmarkedet løses af parterne i overensstemmelse med Septemberforliget, hovedaftalen og de øvrige spilleregler, som eksisterer i det arbejdsretlige system.

Lad mig kortfattet ridse principperne herfor op:

Fredspligten udspringer af hovedaftalen, hvortil de kollektive overenskomster er knyttet. Det vil sige, at så længe en overenskomst løber, er der fredspligt, hvis overenskomsten overholdes.

Logikken i den danske model er, at der er ingen lovgivning, som tilpligter arbejdsgiver at indgå kollektiv overenskomst. Det er frivilligt, fordi det er overladt til parterne.

Dette frivillighedsprincip balancerer så i forhold til lønmodtagernes strejke- og aktionsrettigheder, som er konventionsfaste værktøjer, der under særlige arbejdsretlige regler lovligt kan tages i anvendelse for at sikre lønmodtagerne ordnede forhold ved indgåelse af kollektive overenskomster.

Ud over Septemberforliget og hovedaftalen sikrer ILO-konventionen og den sociale pagt disse lønmodtagerrettigheder. Det vil sige, at hvis man ikke vil indgå en kollektiv overenskomst, er man eksponeret for strejker og blokader, fordi der derved ikke eksisterer nogen fredspligt, og derved løber man en risiko ved ikke at indgå en kollektiv overenskomst.

Der er derfor flere elementer i beslutningsforslaget, som efter Socialdemokratiets opfattelse ikke holder vand, og som vil sætte den kollektive arbejdsretsorden ud af kraft:

Bortset fra de af arbejdsministeren nævnte undtagelser med statens sikkerhed og befolkningens sundhedstilstand, så vil en begrænsning af retten til at iværksætte faglige blokader for at opnå overenskomst efter Socialdemokratiets opfattelse være et brud med lønmodtagernes internationale sikrede rettigheder.

Som tidligere nævnt er de kollektive overenskomster og fredspligten stålsat i hovedaftalen.

Man kan derfor ikke udstrække fredspligten til at omfatte aftaler, som ikke er en del af hovedaftalen, og det er aftaler mellem den kristelige arbejdsgiverforening og den kristelige fagbevægelse ikke.

Fredspligten omfatter alene de kollektive overenskomster. Derfor skal Folketinget ikke bryde principperne for fredspligten ved at begrænse mulighederne for at iværksætte blokader over for virksomheder, som ikke vil indgå kollektive aftaler. En sådan begrænsning vil udvande kriterierne for fredspligt i hovedaftalen.

Forslaget bryder derfor grundlæggende med den danske model, og det tror vi heller ikke arbejdsgiverorganisationerne ønsker.

I det hele taget er forslaget absurd, når vi tager i betragtning, at Danmark har et af de aller mest stabile arbejdsmarkeder i verden. Vi skal derfor ikke ud på en glidebane, der unægtelig risikerer at forårsage ustabilitet på arbejdsmarkedet og dermed også en svækkelse af vores velstandsstigning og af vores konkurrenceevne.

Forslagsstillerne skaber det indtryk, at Arbejdsretten i sin kendelse har anerkendt aftalerne i den omtalte Ikadan-Brørup-sag som kollektive overenskomster. Jeg vil godt understrege, at Arbejdsretten ikke tog stilling til, om overenskomsterne mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og Kristelig Fagforening er kollektive overenskomster i arbejdsretlig forstand.

Jeg vil heller ikke undlade at sige, at Kristelig Fagforening, som i mange sammenhænge råber op om frihedsrettigheder, har et forbud mod, at deres medlemmer må deltage i arbejdskonflikter. Det anser Socialdemokratiet for at være klart i strid med ILO-konventionen, den sociale pagt og den danske aftalemodel. Hvordan skal man kunne håndhæve en overenskomst, hvis man afskærer medlemmerne fra at deltage i kollektive arbejdskonflikter i situationer, hvor overenskomsten brydes?

Jeg skal derfor slutte af med at sige, at Socialdemokratiet er altså grundlæggende og principielt uenigt i forslagsstillerens ønske om ved lov at begrænse retten til at iværksætte blokader, fordi vi ikke mener, det er et anliggende for Folketinget, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

I øvrigt skal jeg meddele på SF's ordførers vegne, at SF også afviser det her fremsatte forslag.